

Ordfører: Naar den høitagtede Finantsminister atter idag er kommen tilbage til det Svar, han tidligere har givet om den Maade, hvorpaa han vil tilveiebringe de forøgede Udgifter, nemlig, at han, naar det er Udgifter, som vedkomme de Conti, der findes opførte i Finantslovens enkelte Paragrapher, vil ansee det for nødvendigt, at erhverve en Tillægsbevilling eller i sin Tid Decharge, men at, dersom det derimod er Udgifter, som ikke vedkomme nogen Conto paa Finantsloven, saa vil han ikke ansee dette fornødent, saa kan jeg ikke nægte, at jeg nu som tidligere maa ansee dette Svar for at være noget svævende; men jeg erkjender fuldkomment, at det ikke godt kan være anderledes efter den Stilling, som det forekommer mig, at Ministeriet, og navnlig de Medlemmer af samme, som nu staae i en dobbelt Egenkab for den danske Rigsdag, maae befinde sig i, end at de maae finde sig opfordrede til ikkun at give saadanne svævende Svar. Det har for mig, under hele Finantslovens Behandling, vist sig, hvor uheldigt og uhyggeligt det er at, behandle denne Sag ligeoverfor Ministre, der staae med den ene Fod, om jeg saa maa sige, i Kongeriget med det constitutionelle Ansvar der, og med den anden Fod i det hele Monarchie, uden at bryde sig om noget Ansvar for den danske Rigsdag. Jeg har anseet det for uheldigt, uhyggeligt og vanstelig, under disse Forhold at behandle Finantsfagen, og jeg har derfor ikke dristet mig til at søge at faae et Spørgsmaal klarat, som jeg ikke troer for Diebliffet godt lader sig klare, og jeg mener derfor, at vi ere nødte til at gaae ind paa Finantsloven, saaledes som den nu foreligger, medens jeg dog erkjender, at det vist maa ansees som en høj Grad af Føielighed og Godmodighed fra Rigsdagens Side, at den gaaer hen og bevilger Pengene og derved paalægger Undersaatterne i Kongeriget Skattebyrder til Diemed, som ogsaa vedkomme de andre Statsdele. Den høitagtede Finantsminister har ogsaa erkjendt, at, hvis der fra Rigsdagens Side skulde kunne gøres nogen Indvending, saa maatte det være den, at man bevilgede saadanne Udgifter, som ikke vedkom Kongeriget alene; thi det er dog vist, at det aabenbart skeer ved den foreliggende Finants-

lov. Men det er altid en Trøst, at der vil komme en Regnskabsdag, og da vil dette Mellemværende, som saa meget Andet, der endnu staaer naagjort, finde sin Berigtigelse. Jeg kan iøvrigt ikke Andet, end være af den Mening, som jeg holder fast ved, at, naar Udgifter bevilges, som de, hvorom der er Tale i den foreliggende Paragraph og i flere andre Paragrapher, som vi senere komme til at omtale, og som vedkomme andre Statsdele end det egentlige Kongerige, saa anseer jeg det for at være en ligefrem Følge, at, dersom Finantsloven senere overskrides, saa maa der i denne Henseende aflægges Regnskab for den danske Rigsdag. Jeg antager dette for at være saa uimodsigeligt og uomtvisteligt, at, om man ogsaa skulde finde sig berettiget til at anvende Indtægterne fra de andre Statsdele uden Rigsdagens Medvirkning, saa maa dog den danske Rigsdag, om ikke før, saa, naar Statsregnskabet ligger for, være berettiget til at fordre Regnskab for, hvorledes, og paa hvilken Maade man har suppleret de i Finantsloven bevilgede Udgifter. Men jeg troer ikke, at det vilde føre til Noget, om man for Diebliffet vilde fortsætte denne Discussion, efter hvad jeg allerede har tilladt mig at bemærke. Jeg haaber derfor ogsaa, at den ærede 3die Landsthingsmand for 3die Kreds (Vestfy) vil undskylde, at jeg ikke videre opholder mig ved de Bemærkninger, som han har fremført under Sagen. Jeg kan imidlertid dog ikke give den ærede Landsthingsmand Ret i, at det skulde være et rigtigt og correct Udtryk, som han har foreslaaet optaget; jeg anseer det tvertimod for urigtigt og ucorrect. Jeg troer, at den danske Rigsdag skal blive ved at staae fast paa egen Grund; vi skulle ikke optage Noget i Finantsloven, som tyder paa, at vi ville tage Bestemmelser om Slesvig, thi det vedkommer os ikke, og deri vil jeg give den høitagtede Finantsminister Ret, at alle saadanne Bestemmelser skal man holde udenfor den Lov, som vi nu vedtage. Men det er, som sagt, en ganske anden Sag, at vi, ved at bevilge Udgifter for Slesvig, saaledes som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, faae en, efter mit Skjønne uomtvistelig og uimodsigelig Ret til at kræve Regnskab for, hvad der fra denne Statsdeel